

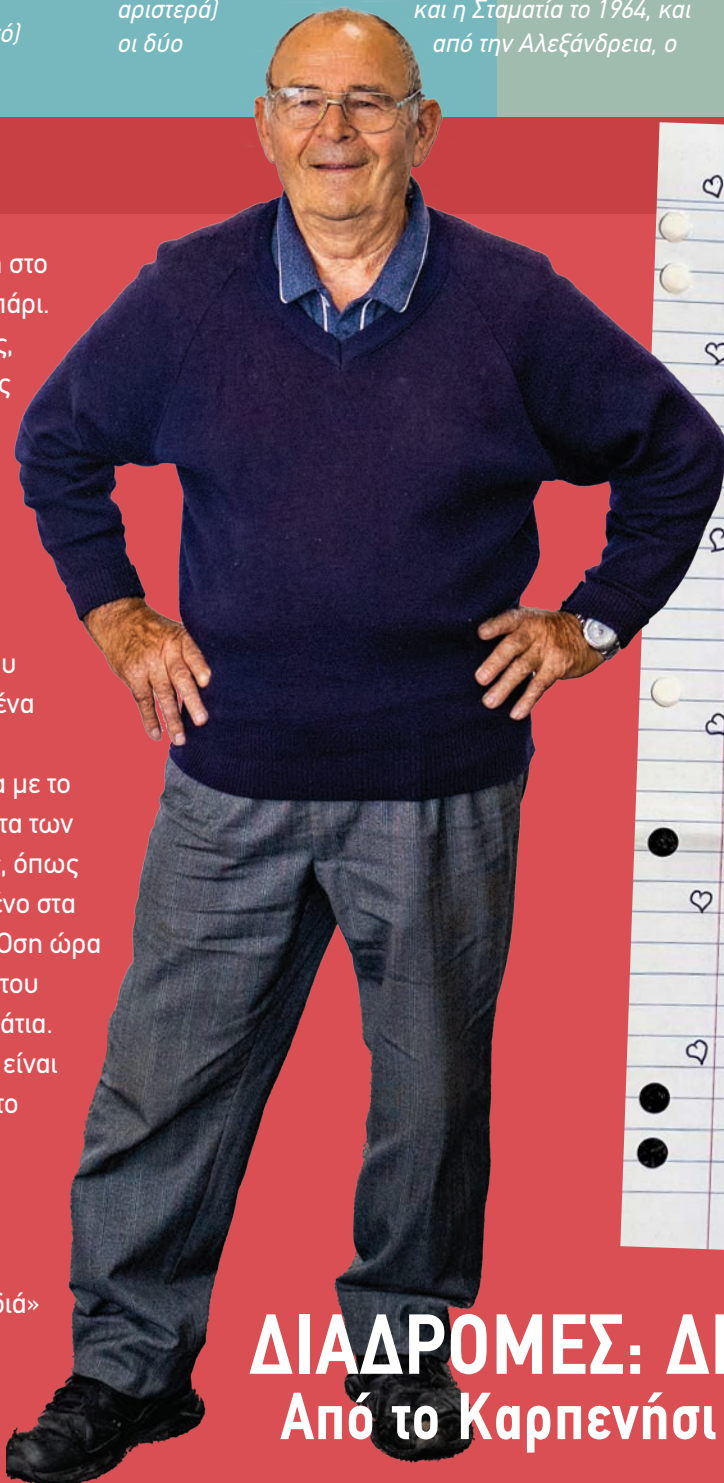

Ένα αξέχαστο πρωινό στο Σουλβάνια χάρη στο πρωταπριλιάτικο ψέμα του θανάτου μου και την πρωτοβουλία του κ. Παναγιώτη Καρασιλή που τηλεφώνησε στην εφημερίδα και έτσι δόθηκε η ευκαιρία να γνωριστούμε από κοντά.

Ο Ανδρέας (κάτω σειρά, πρώτος από δεξιά) και η Κατερίνα (δεν είχε φτάσει όταν τραβήχτηκε η φωτό)

μετανάστευσαν από τα Καλάβρυτα το 1964, ο Σπύρος (που γιόρτασε τα 80ά του γενέθλια στις 5 Μαΐου) και η Βάσω από τη Νεάπολη Λακωνίας το 1967 (κάτω σειρά, τρίτος και τέταρτη από δεξιά), ο Στυλιανός Γιαννάκης (κάτω σειρά, δεύτερος από δεξιά) από τη Νότια Αφρική το 1956, η Ερασμία το 1956 (κάτω σειρά, πρώτη από αριστερά) και η Σταματία το 1964, και οι δύο από την Αλεξάνδρεια, ο

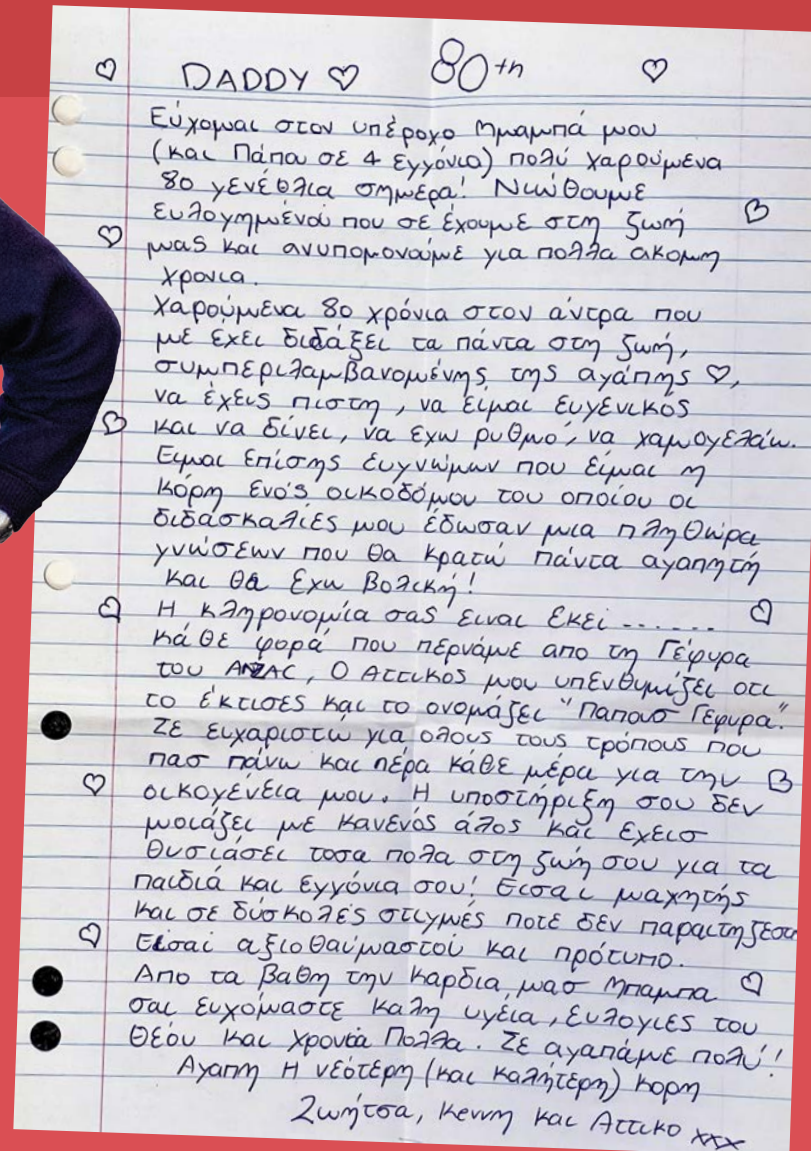
Παναγιώτης έφυγε 16 χρονών από τη Μυτιλήνη, το 1950, ο Πέτρος, ο Γιώργος από την Καλαμάτα που καμαρώνει για τον γιο του που είναι δημοτικός σύμβουλος (πάνω σειρά, δεύτερος από αριστερά, το 1962 (ο παπα Γιάννης Βαρβαρής που έτυχε να περνάει με την πρεσβυτέρα του (πάνω σειρά, πρώτος από αριστερά).

Είναι κάτι σπίτια στο Ένμωρ, στο Έρλγουντ ή στο Μάσκοτ που από την αυλή το παίρνεις χαμπάρι. Σου το λέει η λεμονιά, σου το λένε οι ροδιές, σου το λένε οι ανθοί της κολοκύθας. Χτυπάς το κουδούνι, ανοίγει η πόρτα και μπαίνεις σε αδιαμφισβήτητα χωρικά ύδατα.

Σε αυτή την επικράτεια υπάρχει μια περιοχή μυστική που δεν την γνωρίζουν πολλοί. Σε μια τέτοια περιοχή, σε ένα τραπεζάκι από όπου αντικρύζεις πλαγιές του Ολύμπου, κλειστά σχολεία, εγκαταλελειμμένα μοναστήρια, ρημαγμένα περβόλια και χορταριασμένα κοιμητήρια, κάθομαι χρόνια με το Δημήτρη και κουβεντιάζω για την ματαιότητα των πραγμάτων και τις δυνατές χαρές της ζωής, όπως το γράμμα της κόρης του της Ζωής, γραμμένο στα ελληνικά για τα ογδοκοστά του γενέθλια. Όση ώρα μιλάμε, σκιές από αντάρτες και στρατιώτες του Εθνικού Στρατού πηγαινοέρχονται στα δωμάτια. Ένα λαϊκός εκκλησιαστής κι ένας καζαμίας είναι η κουβέντα μας κι ο ίδιος ήλιος που δύνει στο Μάρικβιλ ανατέλει στο Καρπενήσι.

Είναι κάτι σπίτια στο Ένμωρ, στο Έρλγουντ ή στο Μάσκοτ που ακόμη κι αν είναι των γονιών τους, τις πιο πολλές φορές, τα «παιδιά» της δεύτερης γενιάς, 60ρηδες σήμερα με άσπρα μαλλιά, τα κοιτάζουν σαστισμένα, σαν τουρίστες που προσπαθούν να προσανατολιστούν σε ξένη χώρα.

ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ Από το Καρπενήσι στο Μάρικβιλ